

STYL-LUS

ANY I

Organ de l'Institut de Figueres

NÚM. 3

JOVENTUT

Jo no volia posar títol a les meves paraules; al meu monòleg; a les meves divagacions; però no m'he pogut abstenir a la suggestió de la paraula JOVENTUT. I és que si hi han paraules que la seva sola essència, el seu concepte pugui suggestionar, joventut com llibertat, com amor, pertanyen sens dubte al gremi d'aquelles i això perquè la seva sola pronunciació ja està plena de matisos i ombrejada pels girs de la fantasia.

Jo no volia posar títol a aquestes paraules, perquè elles són les divagacions d'un poeta que estudia psicologia, i dic d'un poeta que estudia psicologia, perquè em sembla que amb aquesta frase puc mostrar la contradicció que jo trobo en mi mateix i que no acabo d'esbrinar.

La poesia és una mena d'ascetisme de la bellesa, de l'amor, de tota la gama de les afeccions que la psicologia vol estudiar, vol penetrar; ço que la poesia considera bairebé com un sacrilegi, car és sacrilegi el voler endinsar-se, i de fet endinsar-se en l'essència del TABÚ, i la bellesa és tabú per a la poesia.

Joventut—he llegit no recordo on—Joventut, biològicament vol dir acció. I és ben veritat. Joventut, afany de coses estranyes, afanys inconeguts, cobejances que gronxen l'esperit amb caires forans a nosaltres, desitjos de fer... de fer que sé jo. Mentre sigui fer per la Joventut, tot és bo, un món nou que s'obra, tot il·luminós, tot gegantí, però que no és prou gran per minvar els nostres entusiasmes.

Per això nosaltres en un moment d'afany creador, va ésser quan ens llençàrem a la edició d'aquest diari. Eduard Spranger, el psicòleg alemany, diu de la joventut: «que la submersió em el secret de la pròpia individualitat, la consciència donada per primeres vegades, del propi Jo, l'exterioritza la joventut amb di-

verses accions, la principal de les quals és precisament l'edició de periòdics. I Spranger afegeix que el que escriuen els joves no serveix de comunicació entre l'escriptor i els llegidors, sinó que és el mirall on l'adolescent es mira a ell mateix. Que l'adolescent es veu gairebé obligat a escriure, perquè és la única manera que té desempellegar-se de les seves pròpies sobreexcitacions, deslliurant-les al diari o a la poesia, a aquest diari que recull ses tristesses i alegries, que sembla que l'escolti.

Per això ens l'estimem tant el nostre STYL-LUS; per això quan estem escriguent unes ratlles per a ell; quan estem buscant aquella imatge fugissera que s'amotllaria al nostre escrit; quan intentem pescar al vol aquella consonant que ha perpel·lejat un moment en el camp de la nostra imaginació però que ha escapat, lleugera papellona, moments després, aquella consonant que fa falla a la nostra poesia, sembla talment que al nostre costat es senti una remor estranya, que jo la conec, és la Joventut eterna que mormola poesia. Però és una joventut fresca i rosada; una joventut d'ànima i de cos; no aquella joventut trista de Faust, que tenia el cos jove però ànima vella i destrossada; sí, davant d'ella no podríem aguantar-nos un somriure sarcàstic. Pobre Faust! Si la joventut de l'ànima és la única que val la pena d'ésser viscuda.

Per això ens l'estimem tant el nostre diari, car com diu el psicòleg, és el mirall on són reflectides totes les nostres il·lusions i esperances. Si quan la màquina negra de la impremta va acabant els exemplars, nosaltres la rodegem, tots freturosos; si estic segur que tots nosaltres amotllàvem els batecs dels nostres cors als de la màquina negra! I amb quin dalit no el fullejàvem. Si sembla que glateix en les nostres mans! Per això ens l'estimem tant el nostre diari. Ja ho diu el psicòleg: «Aquests diaris són troços desglosats de la joventut mateixa». Per això ens l'estimem tant!!

M. CASALS COLLDECARRERA.